

Onulė Gaidamavičiūtė
GYVENIMAS
PAPARČIO
ŽIEDE

Onulė Gaidamavičiūtė

GYVENIMAS
PAPARČIO
ŽIEDE

VILNIUS 2015

Kaip surinkti, sunešti į kalbos avilį
Išsibarsčiusius vėjo genamus žodžius –
– lapus – frazes – mintis –
kad jie suskambėtų,
kad pražystų?

Sekant LIŪNE SUTEMA...

RAGANAUJU KIEKVIENĄ RYTĄ

NURAŠKYDAMA MIEGANČIUS ŠIKŠNOSPARNIUS
NUO PERKAITUSIŲ ELEKTROS LAIDŲ...

Atmintis (Viktorijai Daniliauskaitei)

Mano įkapių drobulės baltos
Jas išplovė pavasario vandenys...

Jos išniro iš baltos sniego ir balto ledo ---
Jų atspaudai ledo dantiraščiuose...

Neprisimenu vaikų vardų
Jie užšalo išdžiūvusiose Sėlos upėse...
Tūkstantmečių ledynų arimuose...

Lyja

Lyja

į

akis

Tiršti

Žiemos

Purslai

It debesys...

VISAS MIESTAS SNAUDŽIA...

Mano pēdos – degantis smēlis,
Mano žingsņiuosē – ugniaspāvēs lapēs...

Raganiški atspāudai
Išaugtoje suknelēje
Su džiovintais pinaviju žiedlapiāis...

Šviesos ir šešėlių žaismas
Bičių giedojimo prisigėrusiose tūkstantmetėse liepose
Ankstyvą vasaros rytą.

Melancholiški lietaus lašų akordai
Medžių jauki šneka
Vėlų rudenio vakarą.

Krenta visas pasaulis:

šviesa,

lapai ir drugiai,

paukščiai ir žmonės,

dangoraižiai ir žvaigždės.

Tėve, tvirtai laikyk maną ranką –

Kad neparpulčiau,

kad kilčiau

su gulbėmis baltosiom –

į Tavo Meilės sodžius...

Mielasai drugy – sidabrini baltuk,
Virš aukščiausios Misionierių vienuolyno obels.
Tavo skrydžio trajektorija tokia ilga,
O gyvenimo – trumpa...

Prisiminimas

Vieną skubantį rudenio vakarą
Praėjau pro žmogų.
O krentančių lapų puokštė
Jo rankose
Tebešviečia iki šiolei...

Gēlēs

Gēlēs,
Jūs mano gēlēs,
Jūsu atvīras žvilgsnis ī mano sielā...

Gēlēs,
Tūkstančiai jūsu spalvotų saulų – akių –
Šviečiate man,
Šypsotės manajai nakčiai...

Gēlēs,
Mano tyliosios sesės,
Kviečiu jus vardu
Ateiti į ežero gelmę,
Kur sraigės kriauklėje
Miega mano slaptosios mintys,
Kur auga mano vienatvė...

Nespėjau išsaugoti dovanos,
Su meile man duotos.
Nuvyto ji pakeliui namo...

Svajonė buvo per ilga...

Šimtą kartų tikėtis, viltis ir laukti
Ir vis atsimušti į lango stiklą...
Kitoje lango pusėje – tavo veidas,
Apšviestas saulės ir bičių dūzgimo...

O kamane,
Motin mano...

Kaip suspėti sustabdyti mirksnį?
Aure, kaštonai jau nužydėjo...
Sninga žiedlapiais...

Troškimas

Aš trokštu rasti artimą sielą,
tą, kurios
žvilgsnis atvertas į erdves bekraštes.
Bet aplink – tik
Mielų veidų vitražai,
Gerumo, draugiškumo, užuojautos pusiasaliai...

Aš trokštu bent sapne
išvysti veidą mirusios Motinos.
Spindintį saule, gyvą.

Mane supa besišypsančios tetos:
apkabina, myluoja, guodžia.
Ir pamilstu aš jas.
Tas gerąsias tetas.

Bet vistiek noriu regėti veidą
Mirusios Motinos.
Gyvą,
Mylintį,
tokį artimą veidą.

Ir mielas akis,
sugėrusias
saulės ir mėnesio spindesį,
bobų vasaros šilumą,
katilėlių rasas
ir ramiųjų ežerų gelmę.

Trokštu bent sapne
išvysti tamsbruvį veidą,
akinancio spindesio veidą,
kurio net Nefertitė gali pavydėti...

(1)

Aš neturiu savų Tėvų, savų namų, savos giesmės –
tik vėjo švilpesį rudens languos,
tik šypsnius artimų ir tolimų žmonių veiduos,
tik benamių paukščių giesmę tuščiuose arimuos.

(2)

Aš neturiu šaltų namų –
tik meilės sklidinų.
Aš neturiu savų Tėvų –
tik siųstus, primtus.
Aš neturiu savos giesmės –
tik išgirstą iš paukščių brolių,
nes visa JO yra man dovanota.

Nėra skirties tarp gyvenimo ir mirties,
mirties ir gyvenimo, –
tik valtis, laukianti ant upės kranto
palankaus pietinio vėjo.
Tik langas, atdaras į erdves bekraštes.
Žvaigždžių sniegu nubertas Paukščių kelias,
kuriuo keliauja pavargusiųjų vėlės.
Tik švelnus pavasarinio vėjo gūsis,
obelų žiedų sidabras, delnuose ištirpstantis.
Ukanotas rasakilos rytas, ilgesinga saulalės laida...

Tad kas gi sujungia dangų ir žemę, gyvenimą ir mirtį?

Tik saulėta artimo šypsena, nugalinti baimę,
tas amžinas tiltas iš žemės į dangų,
iš mirties į gyvenimą...

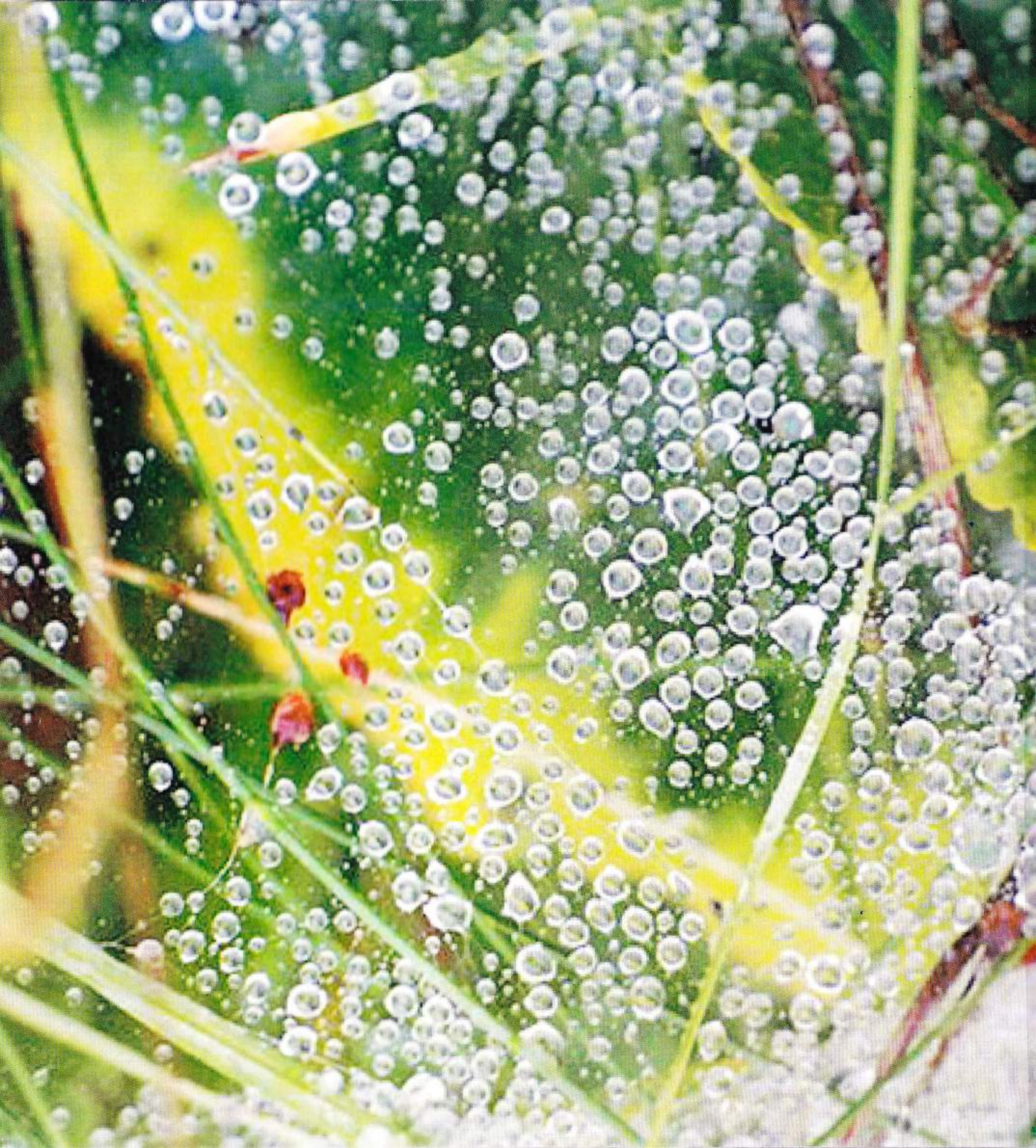

Trokšti, brolau,
Angeliškos būties,
Paukščių dangaus,
Šviesos,
Gaivios upokšnių erčios...
Bet vis atsimuši į savojo „aš“ žabangas,
Netobulumą savo...
Kaip tada pamilti?

Giesmė

Pilkosios pečialindos tyli giesmė –
Cilp calp cilp cilp calp -
Lyg upokšnio čiurlenimas
Suvirpinaa širdį...
Tai tekantis laikas
Iš gyvenimo į mirtį,
Iš mirties į gyvenimą..

Rytas

Ankstyvas rytmetys,
Saulė paskendus migloj,
Vortinklių gijos rasoj
Belaukiant šviesos...

Išcisiu...

Aš išcisiu paskui žvaigždę vakarę
Sidabrinu Paukščių keliu..
Bus užgesę violetinės vakaro ūkanos
Ir giesmė griežlelės nutilus...

Ilgesys

Nuo ilgesio,
Laukimo
Sudrėko plaukai...
Kur Tujen?
Žybsi žvaigždės...

Ruduo..

Rasa

Nukritus

Ant lapų...

Verkia

Dangus ir širdis...

Kartu...

Nurimus...

Sėdi
Po beržu svyruokliu
Ūkanotą rytą...
Ir lietus
Su lapais rudeniais
Plevena
Į Tavo širdį...
Tykiai...
Tykiai..

Laikas sustoja ant slenksčio,
Kur tėvų, protėvių pėdos įmintos,
Ištirpdydamas jų akių šviesą
Tūkstantmečių žolynų take...

Paukščiai pragysta
Ant žaliaakio namo kraigo
Nidos
Kopų
Papėdėje...

Angelas
Dievas

Puikybė
Tuštybė...

Beauty of moments
and Vanitas...

PRASMĖ - TIK MEILĖJE...

Pakeliui su Jonu Aisčiu...

Mano Sesuo -
Rudenio žolė...

Mano Sesuo -
Lietaus melancholija...
Saulės agonija...

Tūkstantmečius menas
Senamiesčio grindinys
Suskeldėjo
Pasitikdamas pavasari...

Kamanos dār žvanga
Senojoje Jotvoje -
Pasimetę ištrūkę žirgai
Tebeieško savo gimtos upės
Troškuliui numalšinti...

Išnykti, išnykti, išnykti
Ištirpti tyliai
Numirti...

Bet GYVENIMAS - DIDŽIAUSIA DIEVO DOVANA!!!